

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Epimacho. 150.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πείρας ἀπολώλασιν. εἰ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, ἔχει δὲ καὶ μὴ θέλωμεν, τοὺς καὶ ταῦτα καλῶσε εὐκλεῶς ζῶντας ὑλάσωμεν.

Τῷ αὐτῷ. ρμκ.

Ὁ μὲν τῶν εὐτῶν βιάντων, ὃ θαυμασίαι, λόγος, ὄρκου πιστότερος ταῖς ἀπάντων τῶν ἀκούοντων τεφραοῦται ψήφοις. τὸ δὲ σφόδρα φιλεῖσθαι βύβλας, ἀπὸ τῆς σφόδρα φιλεῖν ἴπλεται. οὐκ οὐδὲ μὲν πιστεύεται βυβλήματα. εὐβιῶμεν. εἰ δὲ ἀγαπᾶσθαι, ἀγαπᾶμεν.

Κασίω χολαστικῷ. ρμβ.

Ἄγαν ἐκθειάσας τὴν ἀρώνην γραφεῖσαι μοι παρὰ σὲ περὶ ἀρετῆς καὶ τοῦ μὴ εἶναι χερμάτων ὀπιπλήν, σύμβολον ἐξήνεγκας τῆς πεπεῖσθαι τὴ καλῶς ἔχειν, τούτοις οὐ φάσκεις πεπεῖσθαι. ὡσπερ γὰρ ἀφύρομεν, ἀποφύρομεν, εἰ σφρονοῦμεν, οὕτως ἀγαυμάζομεν, ἀγρούμεθα. ἀσκεῖ τοίνυν ταῦτα. εὐκλειαν γὰρ ἀθάνατον ὀδύει.

Ἐπιμάχῳ. ρν.

Ἐπειδὴ τί βέλτερο, μεγαλιώσι τὰ φυλακίματα, μαθεῖν ἐθέλων γέγραφας, ἰοδί ὅτι δέλτα ἦν μικρὰ, ἴσω τὸν νόμον ἀδίνοντα, ἀπὸ ἐφόρου οἱ τῶν Ἰσθαίων καθιγίται, ὡσπερ νῦν αἱ γυναῖκες τὰ εὐαγγέλια τὰ μικρὰ. ἐπειδὴ γὰρ ὁ μὲν νομοθέτης εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐμβάλλων, καὶ τὴν λήθην ἐξοστρακίζων ἐθέτισεν. ἐξάφεις τὰ δικιωματα ὅτι τῆς χειρὸς σου, τὰ τέταρτα ἐξαρίστης, κρεμάσθης. αὐτὸν δὲ τοῦ μὲν ἔργου οὐδένα ἐποιεῖτο λόγον. περὶ δὲ τοὺς τελευτάς τῶν βιβλίων πολλὴν ἐποιεῖτο ἀσθένει, μέμφως ἤξιοθησαν.

Θεοφίλῳ ἀναγνώστῃ. ρνα.

Ὁ μακρίτος Τιμόθεος ὁ σὸς ἀδελφός, ἐξ ἀνθρώπων ὡχέτο, πάν μὲν ὅσον εἶχε ἡμίονον, ἐν γῆ καταλείψας. τῇ δὲ

se habent, vt habent, etiamsi nolimus, demus operam, vt eos, qui, & hinc, & illic praeclare atque cum gloria viuunt, imitemur.

Eidem. 148.

Eorum, qui rectè atque ex virtute viuunt, fermo (vir admirande) iure iurando quouis maiorem fidem nancisceris, audientium omnium calculis coronatur. At vehementer amari velle, à vehementi amore proficiscitur. Quamobrem si sermonibus nostris fidem haberi volumus, rectè viuamus. Si autem diligi, diligamus.

Casio Scholastico. 149.

Quòd hanc epistolam, quam de virtute ac non amādis pecuniis ad te nuper scripsi, maiore in modū admiratus es, hinc satis signididisti, te persuasum istud habere, rectū esse his obtēperare. Quemadmodū enim quæ vituperamus, fugimus, si sapimus: ita contrā, ea, quæ admiramur amplectimur. Hæc igitur cole: immortalem enim gloriam parturiunt.

Epimacho. 150.

Quoniā quid sibi illud velit, Magnificat Phylacteria, vt tibi exponā, per literas à me petiisti, illud scito, quòd perexigui quidā libelli erāt, Legem continētes: quos quidē Iudæorum magistri gestabāt, quemadmodum etiam nunc fœminæ parua Euāgelia. Quandoquidem enim Legislator, vt eos in opus iniiceret, atque obliuionē ab eis amoliretur, illud lege lata promulgarat, Appēdesi iustificationes meas in manu tua: ipsi autem operis quidem nullam curā gerebant, at circa libellorum lora plurimum studij adhibebant, idcirco reprehensū sunt.

Theophilo Lectori. 151.

Beatus Timotheus frater tuus ex hominum cœtu excessit, id quidem omne quod mortale habebat, in terra deserens, animo

Z iiij